

Sygn. akt IX Ka 1684/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Klaudiusz Senator

Protokolant: sekr.sądowy Katarzyna Komosa

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2014 r.

sprawy Z. O.

obwinionego o wykroczenie z art.92 a kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Skarżysku- Kamiennej

z dnia 4 września 2013r. sygn. akt II W 137/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego Z. O. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania za II instancję.

sygn. akt IXKa 1684/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Skarżysku Kamiennej wyrokiem z dnia 4 września 2013r. ukarał obwinionego Z. O. za popełnienie wykroczenia z art. 92a kw karą 400 zł. grzywny i zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 zł. tytułem kosztów postępowania.

Apelację od tego wyroku wniósł obwiniony. Skarżący we wniesionym środku odwoławczym zarzucił zaskarżonemu wyrokowi tendencyjność, działanie z zamierzonym celem uznania go za winnego. Sąd odrzucił wszystkie wnioski dowodowe obwinionego i nie przeprowadził postępowania szczerze wyjaśniającego przebieg zdarzenia. Odmówiono obwinionemu przeprowadzenia wszelkich dowodów oraz powołania biegłych. Skarżący podniósł, że niemożliwe było namierzenie prowadzonego przez obwinionego samochodu jadącego, jako piąty lub szósty w tzw. szpalerze samochodów. Wg. obwinionego odmówiono mu przedstawienia dowodów z notatników służbowych. Sąd odmówił obwinionemu zadawania pytań policjantom, jak i zarzucił, że jego pytania były uchylane. Skarżący zakwestionował negatywną ocenę wiarygodności jego wyjaśnień i świadka, który z nim podróżował. Sąd nie wyjaśnił dlaczego nie przedstawiono obwinionemu odczytu radaru w czasie kontroli. W ocenie obwinionego nieprecyzyjnie był prowadzony protokół rozprawy, nie odnotowano wszystkich wypowiedzi obwinionego i świadka, którego zgłosił do przesłuchania. Wyrok został wydany bez dowodów. Skarżący nie zgadza się ze stwierdzeniem, że „zdarzenie miało miejsce w porze dziennej przy dobrej widoczności”, gdyż dzień 22 grudnia jest najkrótszym dniem w roku. Obwiniony podniósł, że wg. oceny specjalistów wiązka radaru, którym zmierzono prędkość kierowanego przez niego pojazdu, w odległości 333 metrów od stanowiska pomiarowego ma ok. 100 metrów szerokości i może pomierzyć inny samochód, jak i samochód

jadący w drugą stronę. Skarżący zarzucił, że nie zaproponowano mu żadnego mandatu i żadnych punktów. Obwiniony wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania lub uchylenie wyroku w całości i uniewinnienie go. Po wniesieniu apelacji obwiniony złożył jeszcze pisma, ale wniesione one zostały już po terminie przewidzianym do wniesienia apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Złożona apelacja nie jest zasadna.

Sąd Rejonowy zgromadzony materiał dowodowy ocenił w sposób prawidłowy, pozbawiony błędów natury faktycznej, czy też logicznej, dokonując prawidłowych ustaleń faktycznych. Ustalenia bowiem Sądu odpowiadają prawdzie materialnej i wynikają z logicznej analizy dowodów. Przypomnieć należy, że zasada swobodnej oceny dowodów wyrażona w przepisie art. 7 kpk nakazuje organom procesowym, w tym – sądowi, by oceniały znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, nie będąc przy tym związanymi żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi. Sąd Rejonowy nie uchybił zasadzie swobodnej oceny dowodów analizując materiał dowodowy w jego całokształcie. Sąd Rejonowy ukształtował swoje przekonanie na podstawie dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Poddał ocenie wszystkie dowody zebrane w sprawie, zarówno te na korzyść jak i niekorzyść obwinionego. Sąd I instancji przeprowadził starannie i wnikliwie postępowanie dowodowe i poprawnie sporządził uzasadnienie wyroku.

Podstawą prawidłowych ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy, a co za tym idzie podstawą wyroku był całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, przy czym Sąd wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wbrew głośłownym zarzutom obwinionego Sąd I instancji rzetelnie przeprowadził postępowanie dowodowe. Prawidłowym postąpieniem ze strony Sadu Rejonowego było oddalenie wniosków dowodowych obwinionego, które były nieprzydatne do ustalenia okoliczności zdarzenia będącego przedmiotem rozpoznania przez Sąd.

W momencie pomiaru prędkości pojazdu kierowanego przez obwinionego nie jechał on, jako piąty czy szósty w szpalerze samochodów, jak to bezzasadnie podnosił obwiniony, lecz pojazd ten zbliżał się do poprzedzających go samochodów. Takie miarodajne ustalenie Sąd poczynił w oparciu o zeznania funkcjonariuszy policji, notatki urzędowej i notatników służbowych policjantów albowiem w notatniku sierżanta M. M. również taka informacja została zawarta (k.38). Jak wynika z zeznań świadka K. N. obwiniony swoim samochodem dogonił poprzedzające go pojazdy w chwili zatrzymania, a nie w chwili dokonywania pomiaru jego prędkości (k.31).

Tak więc nie było potrzeby ustalania, czy przedmiotowy radar jest w stanie zmierzyć prędkość pojazdu poruszającego się, jako piąty, czy szósty w kolumnie. Dodać też trzeba, że w aktach znajduje się instrukcja obsługi przedmiotowego radaru.

Niezasadny jest także zarzut obwinionego, że Sąd nie przeprowadził dowodu z notatników służbowych albowiem takowe zostały nadesłane i ujawnione przez Sąd. Nadto obwiniony miał możliwość zapoznania się z aktami sprawy. Nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy to, jak długo policjanci przebywali krytycznego dnia w miejscu, w którym dokonali pomiaru prędkości pojazdu obwinionego, jak i to ile tego dnia podobnych wykroczeń ujawnili policjanci. W sprawie podlega ustaleniu jedynie to, czy obwiniony kierując samochodem opisanym we wniosku o ukaranie przekroczył dopuszczalną prędkość, a nie to czy jeszcze ktoś inny popełnił takie wykroczenie.

Treść protokołów rozpraw nie wskazuje, że obwinionemu odmówiono zadawania pytań, czy też jego pytania uchylano, a obwiniony nie składał wniosku o sprostowanie protokołu w powyższej kwestii. Zwrócić należy uwagę, że Sądowi przysługuje prawo uchylania pytań w warunkach określonych w art. 77 kpw.

Obwiniony nie składał nawet wniosku o sprostowanie bądź uzupełnienie protokołu rozprawy z tej przyczyny, że protokół ten nie zawiera wszystkich wypowiedzi obwinionego i świadka L. K.. Tak więc trudno uznać za zasadny jego zarzut dotyczący sposobu protokolowania jego wyjaśnień i zeznań świadka L. K..

Powtórzyć należy, że Sąd Rejonowy uzasadnił należycie dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, a przymiotem takim obdarzył zeznania funkcjonariuszy policji. Sąd dokonał też należytej oceny zeznań świadka L. K. Zwrócić należy uwagę, że ocena świadka L. K. co do prędkości z jaką poruszał się obwiniony swoim samochodem pozostaje w sprzeczności nie tylko z dokonany pomiarem, ale i oceną funkcjonariuszy policji albowiem, jak wynika z zeznań K. N. zauważył on szybką jazdę obwinionego i poinformował o tym drugiego policjanta, który odpowiedział świadkowi, że widzi pojazd obwinionego i dokonał pomiaru (k.31).

W sprawie okolicznością bezsporną było to, że obwinionemu nie okazano pomiaru radaru, gdyż funkcjonariusz policji, gdy padło takie żądanie ze strony obwinionego, w tym czasie dokonał pomiaru prędkości już innego pojazdu. Z faktu tego nie można wyciągać nieuprawnionych wniosków o nieprawidłowym pomiarze. W każdym razie powyższa okoliczność tj. brak okazania obwinionemu pomiaru radaru nie może skutkować uwolnieniem go od odpowiedzialności za popełnione wykroczenie.

Błędny jest pogląd obwinionego, że wiązka radaru w odległości 333 metrów od stanowiska pomiarowego ma około 100 metrów szerokości. Przeczy temu w sposób jednoznaczny instrukcja obsługi przedmiotowego radaru, z którego to dokumentu wynika, że kąt rozwarcia wiązki promieniowania laserowego jest nie większy niż 2,07 mrad (k.53v,55).

Zasady dokonywania pomiaru przedmiotowym radarem zostały przedstawione w ujawnionej przez Sąd instrukcji. Żaden z dowodów przeprowadzonych w sprawie nie wskazuje, że pomiar prędkości pojazdu obwinionego został przeprowadzony przez policjanta nieprawidłowo. Jako zbędne należy ocenić przedstawione przez obwinionego w apelacji wywody o zasadach przeprowadzania pomiarów prędkości radarem.

Sąd wskazał w uzasadnieniu na czym oparł swoją ocenę o precyzyjnym i bezbłędnym pomiarze prędkości pojazdu obwinionego wskazując m.in. na to, że pomiar został dokonany laserowym przyrządem. Zresztą w aktach sprawy znajduje się instrukcja obsługi wskazująca parametry przedmiotowego radaru.

Sąd istotnie zawarł w uzasadnieniu stwierdzenie, że zdarzenie miało miejsce w porze dziennej, przy dobrej widoczności. Trudno z kolei zgodzić się z obwinionym, że w czasie jego czynu panowała głęboka noc, było bowiem około godz. 15.45. Podkreślić należy, że z zeznań funkcjonariuszy policji wynika, że zauważyli pojazd obwinionego poruszający się z niedopuszczalną prędkością i dokonali jego pomiaru. Nie wynika z tych zeznań, żeby zaistniał kłopot z dokonaniem pomiaru, a jak wynika z zeznań M. M. dokonującego pomiaru i instrukcji obsługi radaru każdy nieprawidłowy pomiar jest sygnalizowany przez to urządzenie.

Podkreślić należy, że funkcjonariusze policji nie mieli powodu, żeby bezpodstawnie pomawiać obwinionego o popełnienie wykroczenia.

Sąd w oparciu o zebrane w sprawie dowody prawidłowo ustalił, że funkcjonariusz policji nałożył na obwinionego mandat karny w kwocie 400 zł. i poinformował o przypisaniu 8 punktów karnych. Okoliczność ta i tak nie ma istotnego znaczenia skoro obwiniony do chwili obecnej kwestionuje popełnienie wykroczenia i nie ulega wątpliwości, że nie miał zamiaru przyjąć mandatu. Obwiniony nie twierdzi przecież, że chciał mandat przyjąć na miejscu zdarzenia.

Mając powyższe na uwadze należało, na podstawie art. 437 kpk w zw. z art. 109§2 kpw orzec, jak w punkcie I wyroku.

W punkcie II wyroku Sąd zasądził od obwinionego koszty sądowe za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 119 kpw, na które składają się opłata (na podstawie art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych - t.j. Dz. Ust. z 1983r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) w kwocie 40 zł. i zryczałtowane wydatki w wysokości 50 zł. za postępowanie przed Sądem II instancji zgodnie z §3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych

wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.Ust. z 2001r. nr 118 poz. 1269).

SSO Klaudiusz Senator